

Реферат на тему: "Життя і творчість Павла Филиповича"

Павло Филипович

РЕФЕРАТ

На тему:

Життя і творчість

ПАВЛА ФИЛИПОВИЧА

Филипович Павло Петрович народився 2 вересня 1891 р. у с. Кайтанівка Звенигородського повіту на Київщині в сім'ї священика. Середню освіту здобув у знаменитій київській Колегії Павла Ґалаґана, по закінченні якої 1910 р. дістав золоту медаль. Потім поступив у Київський університет св. Володимира на юридичний, а згодом перевівся на історико-філологічний факультет. За дипломну роботу "Жизнь и творчество Е. А. Баратынского" (вийшла окремим виданням у 1917 р.) був нагороджений золотою медаллю і залишений при університеті як професорський стипендіат (разом з М. Драй-Хмарою). Від 1920 р. до самого арешту працював професором у Київському університеті (певний період — у Київському інституті народної освіти).

В літературу ввійшов як поет, перекладач і критик. Належав до угруповання "неокласиків", хоча в своїй поетичній практиці зазнав відчутного впливу і символістів, й імажиністів, і народнопісенної поезиї. Для його творчості характерні емоційна врівноваженість, певна раціоналістичність мислення, заглибленість у вічні питання буття.

Друкуватися почав із 1910 р. російською мовою в журналах "Вестник Европы", "Жатва", "Куранти", "Заветы" під псевдонімом Павел Зорев. З 1917 р. почав виступати в українській періодиці в журналі "Книгар". За життя з'явилося дві книжки віршів — "Земля і вітер" (1922) та "Простір" (1925). Окремими виданнями, крім уже згаданих збірок, вийшли літературознавчі праці "Шевченко і декабристи" (1926), "Українське літературознавство за десять років революції" (1928), "З новітнього українського письменства" (1929).

Павло Филипович, порівняно зі своїми ровесниками, меншою мірою піддавався остракізму вульгарної критики. Часом його навіть пробували означити в ряду "неокласиків" як такого, що найближче стоїть до пролетарської літератури. Проте в лиху годину не забули і про нього.

5 вересня 1935 р. виписано ордер № 24 на арешт П. Филиповича. Того ж дня він був арештований на своїй квартирі співробітниками НКВС Кузнецовим і Бондаренком. Йому інкримінувалась участь у контрреволюційній націоналістичній організації. 30 жовтня 1935 р. його справу було об'єднано зі справою М. Драй-Хмари. Оперуповноважений Бондаренко виніс постанову: "Следственные материалы в

отношении обв. П. П. Филипповича и Драй-Хмары М. А. объединить в одно дело под № 99, о чем уведомить УСО НКВД УССР". Начальник ОО УГБ НКВС УРСР і КВО Бржезовський 9 листопада затвердив цю постанову. Але справа № 99 проіснувала недовго — вже 22 листопада вона була приєднана до справи № 1377, по якій проходили "М. Зеров і його група".

Військовий трибунал Київського військового округу на закритому судовому засіданні 1—4 лютого 1936 року без участі звинувачення й захисту, розглянувши | судову справу по звинуваченню М. Зерова, П. Филипповича, А. Лебеда, М. Вороного, Б. Пилипенка і Л. Митькевича у контрреволюційній терористичній діяльності, визначив міру покарання П. Филипповичу: "десять років позбавлення волі у виправно-трудових таборах з конфіскацією майна".

На початку червня він разом із іншими учасниками "банди" був етапований на Соловки. За спогадами сучасників, Филиппович у таборі постійно перебував у стані глибокої депресії. Трагічно завершилася і доля його дружини Марії Андріївни Михайлюк-Филиппович, яка збожеволіла, а на початку 1939 р. була вислана до Караганди, де сліди по ній загубилися. Павла Филипповича на той час уже не було серед живих. Без будь-яких підстав і пояснень "справа Зерова та ін." була переглянута "особливою трійкою" УНКВС по Ленінградській області, її постановою від 9 жовтня і 1937 р. Зерову, Филипповичу, Вороному і Пилипенку було винесено вищу міру покарання. Усіх їх розстріляли 3 листопада 1937 р.

Рішенням військової колегії Верховного Суду СРСР від 31 березня 1958 р. вирок військового трибуналу КВО 1—4 лютого. 1936 р. і постанова "особливої трійки" УНКВС по Ленінградській області від 9 жовтня 1937р. скасовані "за відсутністю складу злочину".

Павло Филиппович реабілітований посмертно.